

504. Feltámadt a mi életünk

Vad Péter Zsigmond

1. Fel - tá - madt a mi é - le - tünk,
E szent na - pon is ál - da - nunk,
Víg - gan mél - tó é - ne - kel - nünk,
An - gya - lok - kal őt i - mád - nunk,
Úr Krisz - tust di - csér - nünk,
mint U - run - kat fél - nünk,

4

Mert őt ma - gasz - tal - ják
nap, hold s é - gi se - re - gek,
A meny - nye - i szen - tek.

2. A földben minden gyökerek, Fáknak bimbói terjednek, mezők megzöldülnek,
Ég madarai zengenek, Fákon vígan énekelnek, szárnyukkal repdesnek;
Minden illatozó füvek gyönyörködtetnek, Dicséretre intnek.

3. Mert feltámadt ő igazán, Angyala jelenté nyilván koporsónak jobbján;
Tanítványival vigadván Megjelent Galileában, Pétert vigasztalván:
Örvendj, aki voltál gyakran bűnért sírásban, Alázatosságban.

4. Dicséret a nagy Istennek, Életet ki nyert népének, a bűnös embernek,
Őt részeltetvén egeknek, Gyönyörűségében minden lakóhelyeinek;
Lelki javaival népét meglátogatja, Megtérését várja.